

Socialdemokratiet er ikke SF, og hr. Svend Auken er ikke hr. Aage Frandsen eller hr. Ole Sohn, og der er mere vægt og dermed mere farlighed i hr. Svend Aukens og Socialdemokratiets forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af en forfatningskommission, men det ophæver ikke, at det er – jeg var lige ved at sige – samme ånd, som er i SF's forslag, om end disse forekommer mig temmelig åndløse.

Også her er det den abstrakte menneskerettighedstænkning, der bruges som brækjern imod vores eksisterende grundlov, sådan som det fremgår af bemærkningerne til punkt 2. Også her er der tale om dette skoleridt på abstrakte rettigheder til ophævelse af de konkrete foreliggende frihedsrettigheder, som grundloven giver os, jf. Menneskerettighedsdomstolens optræden vedrørende eksklusivaftaler.

Tydeligst bliver det i forslaget punkt 8, som vil skille stat og kirke for at sikre, hvad man kalder religionsligheden. Ifølge grundlovens § 4 har vi ikke religionslighed i Danmark, for den evangelisk-lutherske kirke er som bekendt den danske folkekirke og understøttes som sådan af staten.

Vi har religionsfrihed, ikke religionslighed i Danmark – og hvorfor? Af den ene simple grund, at det danske folks altovervejende flertal hører til den evangelisk-lutherske kirke. Derfor! Det er af folkelige grunde, ikke af kristelige grunde, at vi har en folkekirke.

I det danske folks hjem giver man det danske folk en forrettighed, naturligvis. Sådan behandler alle ordentlige familier deres børn. Grundlovens § 4 om folkekirken er simpelt hen et udtryk for den danske virkelighed.

Kl. 18.15

Denne respekt for virkeligheden vil Socialdemokratiet altså ophæve til fordel for ideologien om lighed. Jeg vil ikke tale om det fald i Socialdemokratiets forhold til den indfødte danske befolkning, som Bodil Kochs gamle parti dermed udtrykker, selv om det er tankevækkende nok, men jeg kunne ligefrem fristes til at spørge hr. Svend Auken, hvad han tror, hans forældre ville have sagt til dette brud med dansk folkelighed og dansk tradition.

Jeg vil i stedet konstatere, at Socialdemokratiet hermed identificerer sig selv som et sekterisk venstrefløjsparti milevidt fra den brede, folkelige bevægelse, det var i min og hr. Svend Aukens ungdom, H.C. Hansens parti, Hans Hedtofts parti, den Hedtoft, hvis sidste ord til Birgit Tengroth før hendes og Jens Otto Kragss afrejse

til New York lød: Husk nu at gøre Danmark ære. Fornemme ord fra en statsminister, der vidste, hvad det at være Danmarks statsminister forpligtede til. Hvor pinligt at se, hvordan Socialdemokratiet i dag kører en linje, der er ren ideologi og står i et pinagtigt misforhold til det folk og den folkelighed, der kommer til udtryk i den danske folkekirke, der nu i ideologiens navn skal rives løs fra folket for at blive tyranniseret af ideen om religionslighed i stedet for religionsfrihed.

Socialdemokratiets indre forhold er ikke mit anliggende, men i anledning af dette forslag og som tilskuer til de nuværende stridigheder i partiet kan jeg ikke lade være med at sige: I ligger, som I har ret. Det er en simpel følgerigtighed, at et sådant forslags misforhold til den danske virkelighed besvares af den danske befolknings mistillid til Socialdemokratiet. Når den politiske korrekthed med alle sine abstrakte rettigheder og definitioner bliver gjort til dagsordenen, forsvinder naturligvis respekten for den daglige virkelighed i dette land. Det er det, der har fået konsekvenser, og jeg må tilstå, at jeg kan tilføje: Med rette.

Vi ser frem til udvalgsbehandlingen, men vi siger nej til alle de tre forslag, som er til behandling her.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg skal nok svare på hr. Søren Krarups, synes jeg, noget bizarre fremstilling af vores forslag vedrørende folkekirken, men jeg vil vente, til jeg skal komme med en samlet kommentar til de bemærkninger, der er faldet.

Angående spørgsmålet om ytringsfrihed: Mener hr. Søren Krarup virkelig, at man gør vold på ytringsfriheden, hvis man kritiserer andres ytringer? Hvis man f.eks., som Bill Clinton siger, offentliggør nogle stærkt antisemitiske tegninger, kan det godt være, de er lovlige og i overensstemmelse med ytringsfriheden, og så må man selvfølgelig værne om ytringsfriheden, men kan man ikke tage afstand fra antisemitiske ytringer uden at krænke nogens ytringsfrihed?

Hr. Søren Krarup gør i hvert fald ofte brug af den form for ytringsfrihed, som består i at kritisere andres ytringer, og hvad forkert er der i det? Hvad forkert er der i, at man siger: Vi synes ikke om ytringer, der krænker andre menneskers religion og andre menneskers selvforståelse? Vi synes hverken om antisemitiske eller antimuslimske tegninger, eller hvad det nu kan væ-